

de sus trenzas de ébano y sujetándolas con la cinta azul de un lazo de su vestido se las arrojó, después de depositar en sus pétalos de raso blanco recamado de oro, un apasionado beso.

Un parlresco ruiseñor lanzaba al aire sus trinos de afinada flauta, el viento suave jugueteaba en el ramaje saltando de hoja en hoja, la luna subía, dominando el conjunto velad á intervenirlos por pasajera nubecilla. Y el

trovador, colgando á la espalda el encordado instrumento retiróse llevando en su recuerdo la visión de la hermosa como suprema inspiradora de futuras canciones.

FRANCISO NAVALÓN.

Remembrança

DEDICAT Á P. M.

PETIL PRÓLECH.

L'ideal preconcebut d'una amor somniada; la bella temps há cercada debades; la espiritualitat amorosa afanyosament forjada per mon cor de jove de pochs anys: Triptich hermós, conjunció ideal de tota una joventut plena de foscuries. Heusaquí mon sofriment, heusaquí mon somni eternament diví.

I.

Sota un cel brú cobert de prima nuvolada com expressa pera que el sol no's posés front á front de la bellesa infinita que la Naturalesa presenta en un dematí d'un dia quasi tardoral; sentint mormolls de totes parts d'aus joioses d'haver assolit altre jorn pera cantar-se sas tendres amoretes en mitj del bosch: caminava mandrosament encar, fregant-me els ulls d'un somni feia poch interromput; devallant pel *camí ral* que d'un poblet alt, vá fins á un altre possible mes poblat, mes animat, empró mes ensorrat; que assenten sos peus en lo Lluçanés, comarca hermosa de nostre terra catalana.

Caminava joíós, mitj esmaperdut per un grapat d'idees confoses, barreija d'esperança y desilusió. Portava l'escopeta á l'espatlla pera portar quelcom.

Xiuxinejava una cançó popular que'm donava cor pèl camí de l'esperança; corria, m'aturava, pensava, seguía camí avall.....

La primera boira s'allunyava lentament y els raigs del sol anaven caient damunt mes espatlles xardosos, cremants.. s'atancaba l'hora somniadora; feia dies esperada. L'oració del mitj dia del poblet ensorrat se deixava sentir; ja hi era arribat mon cor al paratge hermós dont havia de baixar la bonica nina encar no coneguda empró si complertament dibuixada en la tela de mon pençament. Mon cós s'alleugeria á mida que s'apropava al poblet, s'animava ma cara, s'enrogia mes que pèls raigs calents dels sol, per l'emoció suprema, pensant en l'instant felíç, en..... la primera mirada.

Per la blanca y polsosa carretera arriba una tartana! havian passat dugues, tres hores, friçós romaint pèl poblet, esperant neguitós; per fi havia arribat. Una mirada tendrívola, mil voltes preconcebudas m'esguardá tot mon cós; aquella mirada que tant havia trigat á arribar, ja'm confonia, ja la tancava dintre mon cor pera no deixar-la sortir mes, pera amanyagar-la en mos esplays amorosos, pera servir-la en recort de mas hores d'anyorança.....

Caminavem tots dos per entre serres en direcció altre volta al poblet alt, hon tot era bullici; era vinguda la seva Festa Major. Avans d'arribar y després de llarga estona conversant emocionat ab Ella, ja s'oien les campanes que tocavan, avisant á llurs habitants, que demá es festa grossa.

Tota la gent menuda á redós del rustech envelopat, gesticulava, cantava, brincava d'alegria. La gent gran en animada conversa feient ja els preparatius per la festa, bullia tot l'esperit popular al voltant de l'animació dels petits.

Ja havíem arribat; les mirades encuriosides de la gent del poble giraven envers nosaltres; jo, enmudit per un instant mirava á n'Ella, esguardant-la com si tingués por que me la robessin del costat; Ella me la tornava com volguent expressar confiança.

Encar les encuriosides mirades nos enrotllaven quan de sobte s'ouen veus amigues, de salutació als nous arribats; familia, amigues, amichs..... En aquest instant me la mirava ab verdadera perfecció; ella mitg distreta en les mil converses plegades que sostenia ab los qui la saludaven, se'm presentava alta-